

Den eneste effekt, de får, er, at de giver mægtig meget beskæftigelse til en masse embedsmænd, der skal sidde og vurdere, hvem der kan fritages, og hvem der kan få tilskud, og hvem der skal i hvilke klasser, og hvilke produktionsprocesser der skal kategoriseres på hvilket område. Det bliver virkelig et beskæftigelsesprojekt, det er jeg ikke i tvivl om.

OECD har jo også sagt, at grønne afgifter som enegang ikke er noget, som gør andet, end at det betyder, at man skader sig selv. Vi har et stort EU-marked, og varerne flyder over grænserne, og derfor må vi selvfølgelig harmonisere vores grønne afgifter, ellers skyder vi os selv i foden. Derfor synes jeg, at De Radikale ikke tager fat ved ondets rod ved at gå imod flertalsafgørelser for miljøafgifter.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Hr. Langkilde sagde for et stykke tid siden, at vi skulle passe på med at forhaste os, og så nævnte han som eksempel grønne regnskaber og nogle erfaringer ved at være ude på virksomheder. Vores problem er ikke, at vi har travlt med at vedtage noget, der virker. Vores problem er, at vi ikke vedtager nok, der virker. Det er det reelle problem i miljøpolitikken, og det er problemet herinde i den her sal.

Så tilbage til de grønne regnskaber:

Jeg var i går på sådan en konference sammen med en række virksomheder i vores fælles valgkreds på Fyn, som skulle diskutere grønne regnskaber. Nu skulle de i gang med at lave det.

Men jeg blev altså bekræftet i det, jeg sagde før: I den forsamling blev jeg ikke konfronteret med, at det var for skrappe regler, vi havde lavet. Det var nærmest, at det var lidt for slapt, det, vi havde fået lavet.

Så sagde jeg til dem: Kunne I ikke sige det til nogle af de partier, I måske stemmer på? Jeg tænker på Venstre og De Konservative, for det er jo dem, der har presset på. De stemte jo imod loven, for de vil slet ikke have grønne regnskaber ved lov.

Og så har det været organisationen Dansk Industri, der har brugt alle kræfter på at presse miljøministeren til, at det ikke må blive for ordentligt, at det skal være så løst som overhovedet muligt.

Men hvad oplevede jeg i går? Jeg oplevede, at der sad den ene repræsentant efter den anden for virksomhed efter virksomhed og sagde: Vi ville egentlig godt have, at det var lidt stramme-

re, for så var vi da sikre på, at vi kunne bruge det. Vi vil godt bruge grønne regnskaber.

Det er i hvert fald min erfaring. Det kan godt være, at hr. Langkilde har andre. Nu nævnte han det, og det skal ikke stå til troende, at hans er den eneste erfaring ved at møde erhvervsfolk. Jeg havde en i går. De fleste af de store erhvervsvirksomheder på Fyn var forsamlet, og de kom med det modsatte budskab af det, hr. Langkilde kommer med.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Nej, jeg tror, hr. Steen Gade misforstod mig. Når vi taler grønne regnskaber, så er problemet for mange at lave det ordentligt. De vil gerne. De store virksomheder har ikke noget problem. De siger, at de tjener penge på det, og at de er i fuld gang allerede, men at det, der kan blive deres problem, er, at revisoren siger: Hvordan kan jeg skrive under på det her? Hvordan kan jeg være sikker på, at jeg har gjort det ordentligt, sådan at det er noget, der kan bruges til noget?

Jeg ville aldrig underskrive et almindeligt regnskab på det grundlag. Jeg må have noget mere sikkerhed. Der er for mange luftige ting i det. Og dér går de og bokser med det. Og der er mange, der er i gang.

Men kommer vi ned i de mindre virksomheder – de er så heller ikke i så stort omfang omfattet af det – så er usikkerheden og modviljen større. Men det er en meget beskedent modvilje, der er imod det. Det skal jeg gerne medgive, og det skal gerne siges herfra.

Jeg kan også medgive, at vi laver for mange ting herinde, der ikke virker, og dem skulle vi lade være med at lave. Det er også til hr. Steen Gade.

Så skal landmændene inddrages, sagde fru Elsebeth Gerner Nielsen. Det er jeg meget glad for. Det synes jeg var et meget positivt tilsagn, vi fik her. Jeg vil høre fru Elsebeth Gerner Nielsen, om vi kan være med til at omsætte det til en form for lovgivning, der siger, at hvis man vil ud at lægge restriktioner på en mands ejendom, så lover man f.eks. altid at sende et brev til ham, der siger, at det har man faktisk tænkt sig. Man sætter ikke kun en annonce i avisen med noget, som folk ikke rigtig forstår: habi-hvad-for-noget?

Det synes jeg kunne være et fremskridt, og det kunne være en måde at være med til at få en mere konstruktiv dialog på med dem, der ejer og beskytter en stor del af vores natur.